

χόντων εἰς ξένους ἀγροὺς προσδραμῶ καὶ ἐκεῖθεν συγχομίσας παραθέσω τοῖς ἐνταῦθα νῦν συνελθοῦσι καρπούς τινας εὐτυχῇ ἑμαυτὸν λογισόμενος εἰ ἐν κόσμῳ προσήκοντι δυνήσομαι αὐτοὺς συναρμόσαι.

Ὁ περίπυστος Ἰταλὸς βουλευτὴς Καβαλλόττης ἐκδιδοὺς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἔμπλεω ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ δρᾶμα αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην προέτασσε πρόλογον, οὗ περ, ὁμοιάζοντος πρὸς ἀποθέωσιν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἤρχετο διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων ἃς εἶχε γράψει ποτὲ ὁ Γκαίτης: «Ἐξ ὅλων τῶν τῆς οἰκουμένης λαῶν οἱ Ἕλληνες ὠνείρωξαν εὐγενέστερον τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς.» «Σήμερον ὁμως, ἐπιλέγει ὁ Καβαλλόττης, πόρρω ἐσμέν τοῦ λογίζεσθαι ὡς ὄνειρον τὴν ζωὴν. Σήμερον διεκόπησαν αἱ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ Ὀλύμπου συγκοινωνίαι, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀμήρου δὲν φαίνονται φερόμενοι ἄνω καὶ κάτω, ἔνθεν καχεῖσε, καὶ ὁ τε δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος οὐδὲν παρὰ τῶν νεφελῶν ἀναμένουσιν. Ὁ αἰὼν ἡμῶν στρέφεται περὶ τὰ θετικὰ, οἱ ὄνειροπόλοι καλοῦνται φρενοβλαβεῖς καὶ τίθενται ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, χάριν τῆς κοινῆς ἀσφαλείας. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁμως ἐπιτρέπεται ὅπως οὖν ἀκόμη νὰ ὀνειροπολῶσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται ὑπὲρ τὸ δέον τῆς θετικότητος. Καὶ ἡ καλλιτεχνία δ' ὡσαύτως προσεκλήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τῶν καιρῶν τὰς ἐπιταγὰς, καὶ νὰ μὴ τρέχῃ κατόπιν τῶν φαντασμάτων. Ὑπέμνησαν αὐτῇ δὲ ὁ βίος ἔχει σκοποὺς πρακτικοὺς, ὅτι νόμος αὐτῆς ὀφείλει εἶναι τὸ ἀληθές, τὸ πραγματικόν, τὸ ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις· ἐκείνη δὲ ὑποκύψασα διὰ μὲν τῆς γλυπτικῆς παρέστησε τὸν Ναπολέοντα